

מסורת הש"ס

כי אמרה לא נמי הוּוּ קידושין. בתמיה: דשקסא מ'שקסא. ולא ר'תא דקאמר ה"ק לא אמרה ר'תא: לא כלום היא. דהאי דשקסא משום דלא איכפת לה הוּוּ: מי דמי. שתיקא דהכא לשתיקא דהתם: הסס. גבי כנסי בפקדון מעיקרא בתורת שמירה קבילתיה כי דר אמר

התקדש לך צו סכרה אי שרינא ליה כו' הילכך לא שדמיה והאי דלא מחאי משום דלא איכפת לה אכל גבי נ'פתח מעיקרא בתורת קידושין קבילתיה ונהי דליפתח לית בה שוה פרוטה כי דר ואמר תקדוש צווי דליפתח זה אי לא ניחא לה משדמיה דהא לא נחמינהו כשמיניה ומדלא שדמינהו ש"מ נחמינהו כשמיניה: דיעא גמרי. ודעה כיון דלא קבלה נטירותא עלה אי שריא לה לא ו'תמידי: לא שמיע לך. לא הוא אמר לנו ולא אחר משמו: חושו לה. ואזכרה גיטא: וורשני. צינלנ'ש: גול. דלא יהיב דמי: חמסן. דיהיב דמי אכל לא נחמינהו צעלים ו'מנעול למכור: צדשיך. צדכר ו'בה קודם לכן ונחמינהו להמקדש לו דהתם כי שתיקא משום דניחא לה ו'הוא: נ'מא מקודשם ססס. ולא אינטיך ל'פלוני ונחמינהו דכי אמרה לא אינה מקודשת שוף הקטנים יודעים צו: כי ססס. כדמנא צההיל דלעיל ו'שעת מתן מעות מקודשת: לא ר'תא ד'אשתיקא. וקבילתיה וא"פ'ה אינה מקודשת דדידה שקלה ולאחר מתן מעות אפילו ר'תא דאמרה אין לא מקדשה דמעיקרא קבילתיה בחובה ו'כי דר אמרה אין לא קיהיב לה מידי: ולא קשיא ד'כו'. מסקנא דמנא מ'מירא היא: ל'קטוטימא. נ'שעמסיה. נ'קבלו צהמ'ד ואמרו כל ששמע שמועה חדשה מפיו יאמרנה צ'אזני חצירו כדי ל'רפס שלא ישתכחו: קונין. כ'חליפין שוף איש ועלו (רות ד): דר י'צני וקאמרי. צ'שעמסיה ד'ר' אסי הא דלמר ר' יהודה כו' א"ר אסי עלה קשיט לעולם דיינים המורים הוראה צ'עירות ואינם צ'קלין יותר מדור המצול: מאי משמע. מהכא (א) קשיט לעולם דקאי על כן תאכל אשת איש: כדמסרגס ר' יוסף. דהוה צקי צ'מרגוס נ'ציאס ש'מרגס יונתן צן עזיאל דהאי פרזו דמיס צ'מיס נגעו צ'אשת איש קאי: פרזו. כמו וכן צ'פרין (שמות א) מולדין צ'נין: כי מפני אלה אכלה הארץ. צ'עלמא כתיב מ'הא ש'מעין מ'ינה דאכל דהא קאמר על כן תאכל דהא אלה דהא מהנך דקרא קמא היא:

אין שקלי ודירי שקלי. ש'ל טספמי ש'אחא ג'ולמו מ'מני (שבועות זב). ובהמס. חמסן י'יסי דמי על כרחו של צ'על חפץ (קטן זב). חתם ברשד'ר. הא דקמ' מקודשת צ'דשיך קמ' ה'י ומתלית להתקדש לו ד'י קבילתיה ל'גול ד'יה ל'ס קידושין א'חילתיה (קטן זב). כ'חליפין. קנין סודר (לעיל ג). כ'טיב ג'יטין קודשין. כ'חלומות. לא ידא לו עסק עמון. ל'הוה דין צ'כס. ש'מא י'סר א'סור ע'יו ח' ע'יוט ש'אלי כ'ול לתמן (לעיל א). אלה וכחש. נ'שעין ל'שקר. פרצו. מ'רגס יונתן ומולדין צ'נין מ'נש ח'מייסין. ודמיס ב'רמיס נ'געו. חובין על חובין מ'וספין פרזו הנדר ו'רצו ש'פיות דמיס עד נ'געו ד'ס ו'ז צ'סל ח'מיר (חושע ד. א). תאכל. מ'מרגס ו'גול האכל כ'ה. י'אספו. ל'ון כ'לון מ'נש ח'מ' א'ספס י'נמיס [חושע ד. א].

הוא לאיני מ'תקיים כ'חביתין). וכן נראה דעת הר"ף שהביא אותן דשמיע לכו חושו לה, דמה צורך להביא תיפוק לי משום דשמואל. ודעת הר"ם כ'חביתין דלחלפת כ'רבא כמו שביאר פרק ה' (זכיה). הילכך אם אינו מתקיים אינה מקודשת כלל. (מכלל דרשתי כי אמר לה בשעת מתן מעות). וורשני. ורש"י. דיי שקלי. מפני שהם שלי לקחתים ולא לקחתים בתורת קדושין אבל אי אמרה לה (אינה) [וחן] ודאי מקודשת. קדשה בגול. אסיקנא ב'פרקין דל'קמן [בא], א' פרשין ק'א פ'רש. דקשה בגול בחמס ונכונה כ'צי כ'נין ש'חפץ ס'לע מ'ינה. אבל גול או חמס דאחרים אינה מקודשת א"כ נ'תראשו ה'עלים. גול. א'ידי דמי. חמסן. י'ידי דמי. שד'ר. איכא מאן דאמר ש'אחא אחר ש'גולה אם רוצה להתקדש לו בכסף ש'גולה או ש'חמס ש'חתינו ב'כסף קודשה ואמרה הן, א"ע"פ ש'שתיקא בשעת מתן מעות מקודשת דהא נ'תריצת כ'בר ותו לא יכלה למימר דירי שקלי. ומסתברא א"ע"פ ש'שידך זה כמה אפילו קודם ש'גולה. וכן נראה מלשון הר"ם שכתב פרק ה' (ה"ח) לא שידך אותה מעולם. ונ'טעם דהואיל וכבר רצתה להתקדש לו, בתורת קדושין נ'טל[ת] ותו לא ו' מצי למימר שלא נ'תריצת. וכן עיקר. כי חמס. גבי כנסי ס'לע זה ב'פקדון ד'ני בשעת מתן מעות מקודשת, ואוקימנא לעיל דאשתיקא. בחליפין. ולא לא בתורת דמים.

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

יג.

כשם שאין האשה נקנית ב'פחות מ'שוה פרוטה כך אין הקרקע נקנית ב'ר'. מ'ינה דה"ל למידק איכפא דהא קיניי אשה לא ידעיין אלא משדה וש'מא י"ל דלית ליה ג"ש דקיסה קיסה אלא נפקא ליה מ'ויאלה חמס' א"י י"ל דלורחיה דגמ' מ'ימנע ו' הפשוט חמילה

כדאי' (צ'נדרים דף כה): כ'סם ש'מירי צ'גוגא מ'ומותם כ' צ'עילוי צ'גוגא מ'ומותם וא"ע"ג דנדר לא ידעיין אלא מש'נעווע דכתיב האדם צ'ש'נעווע פרט ל'אנוס (ש'נעווע דף כו. א):

האשה שהביאה חמאתה ומתה. משנה היא

צ'מס' קניס (פ"צ משנה ה) וקמני ס'פא ה'ציאה עולמה ומתה לא יצילו יורשיה ח'טאתה פ'רוש משום דהוי ח'טאת ש'מנו צ'עליה ול'מיתיה א'ולא משמע דוקא יורשיה לא יצילו ח'טאתה אחר עולמה אכל היא ע'נמה א'ס ה'יתה מ'יה מ'ציאה ח'טאתה אחר עולמה ופ'טורה ו'מינה צ'דריש מ'מיד נ'שחט (פ'סחים נט).

אמרין דכל ח'טאות קודמות לעולות ש'צאות ע'מסה אפילו ח'טאת העוף לעולת צ'המה וא"כ איך א'פ'ר ש'ציאה עולמה קודם ח'טאתה וליכא למימר דל'חמילה קאמר דמ'וה ל'היות ח'טאות קודמות לעולות אכל צ'דיענד א'ס הק'דימה העולה קריעה ח'טאת אחריה דהא פ'רין צ'פרק מ'מיד נ'שחט (ס'ס) ומי קריעה וה'מני ו'הקריב א'ת א'שר לח'טאת רא'שונה' מה ת"ל כו' ומסיק זה צ'נה א'ז ש'ל ח'טאות קודמות לעולות ה'כאות ע'נהן א'למא משמע דאפילו צ'דיענד לא קריעה ו"ל דהתם מ'יירי צ'מ'ורע דוקא צ'מ'ורע הו'ל דלמר אפילו צ'דיענד לא קריעה משום ד'מצי צ'די'ס ה'יה (ו'קד'ר יד) ו'זת מ'יה דהוי ע'יכונא כ'דמוכח צ'פ"ק ד'מנחות (דף ה). אכל צ'עלמא א'מרין ו' צ'דיענד קריעה ש'פיר א"י י"ל דלפי המסקנא דהתם (פ'סחים נט): נ'חא דקאמר ו' צ'דיענד נ'מי כ'שר משום צ'מצי וה'על ד'ש'מע ש'העלה כ'בר ומ'עמסה י'לפינן צ'עלמא מ'יניה מ'ננין א'ז דלמאר דגלי לן צ'מ'ורע צ'דיענד קריעה הו'ל ד'נין צ'עלמא:

מלה

הוא דלא שד'ך כי נח נפשיה דרב אסי עיילי רבנן ל'נקוטניהו לש'מעתייה א"ל הווא מ'רבנן ור' י'עקב ש'מיה הכי א"ר אסי א"ר מ'ני כ'שם שאין אשה נקנית ב'פחות מ'ש"פ כך י'אין קרקע נקנית ב'פחות מ'ש"פ אמרו ליה וה'תניא א"ע"פ שאין אשה נקנית ב'פחות מ'שוה פרוטה קרקע נקנית ב'פחות מ'ש"פ א"ל כי תניא

ההיא בחליפין (ד'תניא ו'קונין כ'כלי וא"ע"פ שאין בו שוה פרוטה הדר יתבי וקאמרי הא (ד'דאמר ר' יהודה אמר שמואל ח'כל שאינו יודע ב'טיב ג'יטין וקדושין לא יהא לו עסק עמהן אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן וקשין לעולם יותר מדור המבול שנאמר י'אלה וכחש ורצוה וג'וב ונאפו פרצו ודמיס ב'דמים נגעו מאי משמע כ'דמ'תרגם ר' יוסף מולדין בנין מ'גשי ח'בריהון חובין על חובין מ'וספין ו'כתיב ע'ל כן תאכל הארץ ו'גולה ג'זירה על דגים שבים שנאמר מ'כל אשר ב'חרבה מתו ולא דגים שבים ואילו הכא אפילו דגים שבים (א) ואימא עד ר'עביד ל'כולהו לא ס'לקא ד'עתך ד'כתיב כי מפני אלה אכלה הארץ ואימא אלה לחוד והנך לחודיהון

אחא דכל שתיקא דלמאר מתן מעות לאו כלום הוא, ואפילו קבלה תחלה בתורת קדושין. הילכך הווי מקודשת מספק ש'מא שוה פרוטה כ'מדי ד'הלכה כ'שמואל. ואיכא מ"ד דהואיל ואסיקנא בגמרא אן לא ש'מיע לן כלומר לא אמרה לנו ולא אחר משמו אותן דשמיעי לכו חושו לה, חיישינן. ונפקא מ'ינה א'ם קדשה ב'דבר שאינו מתקיים ואינו שוה פרוטה ויש בחוכו שוה פרוטה אי חיישינן ל'רב הונא הווי מקודשת בספק ואם בא אחר וקדש תצא מזה ומזה, ומשום דשמואל ליכא ד'מא ד'מירי צ'גוגא מ'ומותם כ' צ'עילוי צ'גוגא מ'ומותם וא"ע"ג דנדר לא ידעיין אלא מש'נעווע דכתיב האדם צ'ש'נעווע פרט ל'אנוס (ש'נעווע דף כו. א):

האשה שהביאה חמאתה ומתה. משנה היא צ'מס' קניס (פ"צ משנה ה) וקמני ס'פא ה'ציאה עולמה ומתה לא יצילו יורשיה ח'טאתה פ'רוש משום דהוי ח'טאת ש'מנו צ'עליה ול'מיתיה א'ולא משמע דוקא יורשיה לא יצילו ח'טאתה אחר עולמה אכל היא ע'נמה א'ס ה'יתה מ'יה מ'ציאה ח'טאתה אחר עולמה ופ'טורה ו'מינה צ'דריש מ'מיד נ'שחט (פ'סחים נט). אמרין דכל ח'טאות קודמות לעולות ש'צאות ע'מסה אפילו ח'טאת העוף לעולת צ'המה וא"כ איך א'פ'ר ש'ציאה עולמה קודם ח'טאתה וליכא למימר דל'חמילה קאמר דמ'וה ל'היות ח'טאות קודמות לעולות אכל צ'דיענד א'ס הק'דימה העולה קריעה ח'טאת אחריה דהא פ'רין צ'פרק מ'מיד נ'שחט (ס'ס) ומי קריעה וה'מני ו'הקריב א'ת א'שר לח'טאת רא'שונה' מה ת"ל כו' ומסיק זה צ'נה א'ז ש'ל ח'טאות קודמות לעולות ה'כאות ע'נהן א'למא משמע דאפילו צ'דיענד לא קריעה ו"ל דהתם מ'יירי צ'מ'ורע דוקא צ'מ'ורע הו'ל דלמר אפילו צ'דיענד לא קריעה משום ד'מצי צ'די'ס ה'יה (ו'קד'ר יד) ו'זת מ'יה דהוי ע'יכונא כ'דמוכח צ'פ"ק ד'מנחות (דף ה). אכל צ'עלמא א'מרין ו' צ'דיענד קריעה ש'פיר א"י י"ל דלפי המסקנא דהתם (פ'סחים נט): נ'חא דקאמר ו' צ'דיענד נ'מי כ'שר משום צ'מצי וה'על ד'ש'מע ש'העלה כ'בר ומ'עמסה י'לפינן צ'עלמא מ'יניה מ'ננין א'ז דלמאר דגלי לן צ'מ'ורע צ'דיענד קריעה הו'ל ד'נין צ'עלמא:

מלה

עין משפט
נר מצוה

קמא א ב ג מ'י פ"ה מהל' א'שות ה'ל י סמג ע'שין כ' טו"ש"ע א'שות כ' ס' ע'נין צ: קי' ד ה מ'י ש'ס ה'ל י טו"ש"ע ש'ס ע'נין צ: קי' ד מ'י ש'ס מהל' מ'כירה ה'ל ד סמג ע'שין פ' טו"ש"ע מ'מ ס'י ק'ל ע'נין צ: קי' ד מ'י ש'ס פ"ה הלכ'ו ו' סמג ש'ס טו"ש"ע מ'מ ס'י ק'ל ע'נין צ: קב ה טו"ש"ע א'ש"ע ס'יטן מ'מ ע'נין ג ו'ס'יטן ק'מ כ'סדר הגט ע'נין ק'ל:

תורה אור השלם

1. אלה וכו' ו'חוש ו'ר'תא ו'ג'ב ו'תאן פ'רצו ו'ר'תא ד'ב'רמיס נ'געו: ה'ושע ד'ב ע'ל כן תאכל ו'תאן ו'אמלל כ'ל י'ושב צ'ה ו'תאן ה'שד'ר ו'כ'עוף ו'תאן ו'ג'ב ד'ני ה'ס א'ס'פ: ה'ושע ד'ג כל א'שר נ'ש'מט ר'וח ח'יים ב'אפ'ר מ'כל א'שר ב'ק'ר'ה מ'ות:

בראשית ז כב

4. כי מ'נאפ'ס מ'ל'אך ה'א'רץ כ' מ'פני א'לה א'ב'לה ו'תאן ו'ב'שו נ'אות מ'ד'ר ו'ת'ר מ'רו'ק'ס ו'ר'ע'ה ו'ג'ב'ר'תם כ'ן:

י'מ'יהו כ'ג

מוסף תוספות

א. לכל חייבי חטאת ועולה דכוותיה. מ"ע"א.

תוס' ר"י הוקן

פרוטה מקודשת קדשי רדאי, ואם בא אחר וקדשה מקודשת לראשון. וכן נראה מהל' הר"ם (א'שות פ"ה ה"ח) ואמרה לו. [מכלל דרישא. כי אמר לה בשעת מתן מעות]. ד'נא ג'מירי. כלומר ו'כי הנשים הן בקיאות ב'דיני ממונות ש'יודעות ש'מה שאדם נתן לה בתורת קדושין אינה מתעסקת ב'דינים, כ'הא ב'רמירין ד'הוריא כ'הא פ'ירקא [הלל לה, א] אבל ד'ינין אימא א'שה ד'בר מ'שאו ומ'תן אין א'שה לא. אבל כ'מירי ד'מעשר כמו לא אמרין הכי ש'מא ש'ביארו כ'נדה פרק ת'נוקת. ו'בהדיא אמרין ב'פ' ה'אש מקדש [הלל] כ'ן, א'שה יודעת שאין מעשר שני מתחלף על ידה. והלכתא כ'רבא ו'רב

אחא דכל שתיקא דלמאר מתן מעות לאו כלום הוא, ואפילו קבלה תחלה בתורת קדושין. הילכך הווי מקודשת מספק ש'מא שוה פרוטה כ'מדי ד'הלכה כ'שמואל. ואיכא מ"ד דהואיל ואסיקנא בגמרא אן לא ש'מיע לן כלומר לא אמרה לנו ולא אחר משמו אותן דשמיעי לכו חושו לה, חיישינן. ונפקא מ'ינה א'ם קדשה ב'דבר שאינו מתקיים ואינו שוה פרוטה ויש בחוכו שוה פרוטה אי חיישינן ל'רב הונא הווי מקודשת בספק ואם בא אחר וקדש תצא מזה ומזה, ומשום דשמואל ליכא ד'מא ד'מירי צ'גוגא מ'ומותם כ' צ'עילוי צ'גוגא מ'ומותם וא"ע"ג דנדר לא ידעיין אלא מש'נעווע דכתיב האדם צ'ש'נעווע פרט ל'אנוס (ש'נעווע דף כו. א):

האשה שהביאה חמאתה ומתה. משנה היא צ'מס' קניס (פ"צ משנה ה) וקמני ס'פא ה'ציאה עולמה ומתה לא יצילו יורשיה ח'טאתה פ'רוש משום דהוי ח'טאת ש'מנו צ'עליה ול'מיתיה א'ולא משמע דוקא יורשיה לא יצילו ח'טאתה אחר עולמה אכל היא ע'נמה א'ס ה'יתה מ'יה מ'ציאה ח'טאתה אחר עולמה ופ'טורה ו'מינה צ'דריש מ'מיד נ'שחט (פ'סחים נט).